

Lãng Lãng

Bâng Khuâng

Hạ bước từng bước nhảy nhót vượt qua những vũng nước đọng trên con đường hẻm nhảy nhập, trên đầu những đám mây xám vẩn vù như nhắc nhở với Hạ mưa như vẫn còn đó . . . vội vàng bước qua những lối nhỏ tìm nhà chị Chi Mai, căn nhà mới mua trong khu hẻm chằng chịt , nhà chi mà có quá nhiều sur làm Hạ bối rối , tấm giấy nhỏ ghi địa chỉ vượt khỏi bàn tay theo cơn gió lốc rơi xuống bãi nước đọng xa xa . . . Hạ cúi xuống nhặt lấy nó, mảnh giấy nhỏ duy nhất ghi địa chỉ nhà chị Chi Mai .

Đầu Hạ đụng vào vật chi mà đau điếng , choáng váng , không biết bao nhiêu ngôi sao như nhảy múa trước mắt . . . mơ hồ Hạ nhìn thấy một người đàn ông với cặp mắt kiếng mát và bộ râu mép , một tay đang sờ trán một tay khác đang cầm mảnh giấy ghi địa chỉ của chị Chi Mai, loáng thoáng bên tai tiếng nói của ông ta. . . sau khi đầu đụng đầu , trán đụng trán vì cùng nhau cúi lượm tấm giấy địa chỉ này .

- Sorry . . . xin lỗi . . . xin lỗi cô . . .

Vừa nói xin lỗi vừa đưa bàn tay với mảnh giấy hướng về Hạ .

- Cô có sao không ? Để tôi xem , rồi một bàn tay áp chạm vào một bên má của Hạ , những ngón tay như nhẹ nhàng , êm ái lướt qua lại trên trán của Hạ. Cầm thấy bị thương tổn, xúc phạm Hạ muốn nói lên lời phản đối . . . như lại không , vì có một cảm giác như thân thiết , như dịu dàng đang làm giảm cơn đau , một cảm giác triu mến , êm ái mà đã lâu rồi Hạ không có được .

- Xin lỗi , tôi hay làm như thế cho các con của tôi . . . xin lỗi . . .

Rồi vụt đi, mắt hút như một cơn gió thoảng , người đàn ông đó bỏ lại Hạ thần thờ với cảm giác vừa đau đớn trộn lẫn với những êm ái dịu dàng . . . Hạ đứng lên , tần ngần một chút rồi lại tiếp tục bước . . . người đàn ông kia lại ngay trước mắt Hạ , ngơ ngẩn ngó quanh như đang tìm kiếm điều gì , không lẽ cũng đang tìm địa chỉ như mình ?

- Đây rồi !

Giọng nói reo vui của ông ta khi nhìn vào địa chỉ nhà chị Chi Mai , lạ chưa ông ta cũng tìm địa chỉ giống như mình .

Anh Thiện , ông anh rề bước ra trước cửa nhà reo vui .

- Hạ đó hả ? Ủa hai người quen nhau à ?

- Không .

- Mới gặp nhau ngoài đầu ngõ . Ông ta nói

- Để tôi giới thiệu , Hạ , em của Chi Mai, anh Thân bạn thân của anh thời trung học. . . thôi vào nhà nói chuyện thêm .

Cô bé Hạ Thi liếng thoáng bên mình :

- Tata Hạ . . . Tata Hạ . . .

Chị Chi Mai kéo Hạ một mạch thẳng vào bếp, giọng chị có vẻ nghiêm trọng .

- Mấy hôm nay chỉ mong em tới , chị muốn giới thiệu em cho anh ấy không ngờ cả hai cùng đến ngày hôm nay , nhìn em gái xinh đẹp của chị đi cùng với anh thật đẹp đôi làm sao , việt kiều ở Mỹ , kỹ sư , người thành thật , hiền lành hơn nửa đang ly thân .

- Thôi đi chị ơi thứ bị vợ bỏ thì có tốt lành gì chị à .

- không đâu em . . .

Trở lại nhà trên nơi anh Thiện và người đàn ông đó đang chuyện trò , với giọng nói từ tốn , trầm ấm anh đang kể lại cuộc chạm trán giữa anh và Hạ như là một . . .cú giáng từ trời .

- Xin lỗi cô Hạ , trán có còn đau không ? Tôi thì đã hết đau rồi không biết các cô có đau dai hơn không ?

Giọng lười này cũng không phải là hiền như lời chị Chi Mai , gương mặt dễ

nhìn , bộ râu mép như tô điểm thêm nét đàn ông trên gương mặt hài hòa đầy nam tính , con mắt có đuôi , dấu hiệu của người đàn ông lãng mạn, hào hoa cùng giọng cười hiền hậu , màu sắc áo quần được chọn lựa khá cẩn thận, hòa hợp , tất cả như mang lại sự quyến rũ lạ lùng thoát ra từ người đàn ông này .

Xoay qua Hạ ông ta nói :

- Nếu tiện tôi mời cô Hạ một chén café chuộc lỗi nhe , vì không cẩn thận khiến cô Hạ bị đau . Hí hoái viết số điện thoại của anh trên mảnh giấy và đưa cho Hạ .

Nhận lấy mảnh giấy từ tay Thân , Hạ cười tươi và nói :

- Lần này không có đụng chạm , không có cú giáng từ trời phải không anh Thân ? Cám ơn anh , nếu tiện .

Tất cả cùng cười .

Mắt chị Chi Mai sáng lên với nụ cười hóm hỉnh

- Chắc là thật sự có duyên nên mới gặp nhau như vậy . . .

Trở về lại căn phòng của riêng mình , nhìn kỹ trong gương thấy một quảng đỏ trên trán, Hạ lướt nhẹ những ngón tay trên chỗ đau ấy mà sao lại nhớ những ngón tay kia , hình ảnh người đàn ông ấy sao như đang quanh quẩn đâu đây . Có nên gọi anh để đòi chén café theo lời hứa không ? Người đàn ông này như ẩn chứa điều gì đó vừa thật gần gũi , thân thiện lại như thật lạnh

đạm , xa xăm .

Hạ lẩm bẩm : - Để mai hãy gọi .

* * *

Vừa đưa cho Hạ chiếc nón an toàn Thân vui vẻ nói :

- Anh thí mạng cùi để chở Hạ hôm nay đó nghen , nhớ ôm chặt .

Lại giọng điệu dè xồm của bọn đàn ông , một chút thất vọng về người đàn ông này , đang tìm cách lợi dụng mình chăng ?

Hạ gọi chuyện :

- Có phải anh Thân về Việt Nam thường lắm sao dám chạy Honda ?

- Hạ ! Đừng nói chuyện để anh tập trung lái xe, lâu lắm rồi anh không lái chẳng biết có còn như xưa không nữa ? Tim anh đang đánh lô tô đây nè .

Làm bộ như sửa lại tư thế ngồi , tay trái Hạ lăn lên gần chỗ trái tim anh, Hạ nghe thật rõ ràng nhịp đập , một chút hối hận về những suy nghĩ không đẹp của mình , nhận xét của chị Chi Mai có vẻ đúng về sự thành thật của anh , vòng tay của Hạ bỗng dưng như chặt hơn và thân thể của Hạ bỗng như gần với anh hơn .

Dừng lại trước cánh cổng của một café de villa sau khi trao xe cho người

giữ anh thờ phào nhẹ nhõm , nhìn Hạ anh cười thật tươi rồi cùng sánh bước đi vào . Quán được thiết kế thật dễ thương , những tàng cây rậm rạp trên đầu , những cây kiểng xinh xắn vây quanh những bàn đá nhất là tiếng réo rắc của bản nhạc cổ điển dương cầm làm cho khung cảnh thật thơ mộng , trữ tình .

Trong câu chuyện, anh nói về những ngày sống của anh tại Mỹ , hai đứa con anh , đứa con trai Huy đang học năm cuối đại học năng động , thông minh , Anh Trang đứa con gái đang học trung học , một niềm tự hào của riêng anh , một cây vợt tennis trẻ nổi tiếng của vùng đông bắc Mỹ , hầu như toàn là những mảnh chuyện của cha con anh trong mối liên hệ thật thân thiết , gần gũi và hình như anh né tránh nói về người mẹ của các con anh , khi đang nói say sưa về các con , Hạ như nhìn thấy được niềm vui trong ánh mắt , tình cảm ngọt ngào trong nụ cười của anh khiến Hạ chạnh lòng nhớ đến Hélène Hạ vy , đứa con gái duy nhất của Hạ , để lại tại Paris với cha nó , một thương gia tương đối thành công , lại là nỗi đau thương , chua xót trong cuộc sống vợ chồng của Hạ , người đàn ông với biết bao nhiêu tai tiếng quan hệ đàn bà và cũng vì đó mà dẫn đến ly dị . Hạ vì trốn tránh hoàn cảnh trở trêu này nên xin chuyển về chi nhánh công ty ngân hàng tại Việt Nam .

Gần một năm qua Hạ như vẫn chưa thích hợp với những ngày sống mới này tại Sài Gòn , tưởng như trở về lại nơi sinh ra và lớn lên, nơi đây áp những hình ảnh và kỷ niệm của ngày xưa, một thuở của tuổi học trò, thuở của lứa tuổi mộng mơ, hoa bướm sẽ làm phai đi nỗi buồn, nỗi đau trong lòng nhưng Hạ vẫn có cảm giác của trống vắng, cô đơn. Tâm trạng này luôn cùng với Hạ trong nơi chốn ồn ào, xôn xao nhưng xa lạ này . Một ngày mới như vẫn là cảm giác của trống trải, cô đơn, phải chăng đó chỉ là sự kéo dài của một ngày cũ ? Sau cơn bão của cuộc đời mình, hình như cuộc đời này đã thật

sự bỏ rơi con người của mi rồi Hạ ơi ! Người đàn ông kia cũng đã bỏ lại mi rồi Hạ ơi ! anh thật như là một cơn gió thoảng, thoảng đến rồi lại vụt đi để lại cho Hạ chơi vơi , man mác một nỗi buồn. Điện thư Hạ viết đã xong chỉ cần thêm một nút send là đến được với anh, lời lẽ trong thư như diễn tả một phần tâm trạng của Hạ được khéo léo ẩn dấu trong vay mượn lời của anh “ cú giáng từ trời “ nhưng sao Hạ như cứ chần chừ, ngần ngại . . .

Rồi như có một tiếng chuông thánh thót vang lên trong lòng Hạ,như mang Hạ về với thời tuổi trẻ , thời con gái , thời của tuổi mới biết buồn, Hạ với tay ngắt một đóa hoa cúc vàng trên bàn , những đóa hoa ngày xưa đã giúp Hạ trong sự chọn lựa quyết định khi ngần ngại , chần chừ như đêm nay. Hạ bút đi từng cánh hoa , gửi . . . không gửi . . . gửi . . . bàn tay của Hạ đều đặn bút đi từng cánh, từng cánh . . . Rồi Hạ như cảm thấy mình như thật già dặn, đủ để cảm nhận được những suy nghĩ trong lòng của Thân khi Hạ cố gắng lấy câu chuyện nơi quán café về người mẹ của các con anh , trong đêm chiều, xa vắng anh nói đôi chút về người đàn bà này, đôi chút cũng đủ cho Hạ cảm nhận được trong ánh mắt, trong tận cùng của đáy mắt ấy như còn vương vấn tình yêu của anh với vợ dù họ đang trong tình trạng ly thân , bàn tay Hạ vẫn tiếp tục. . . đều đặn ngắt những cánh hoa và bây giờ không biết mình đang đếm đến đâu. Tại sao lần này cánh hoa kia không giúp được cho mình ? Hạ lại lẩm bẩm .

Nhìn những cánh hoa rơi vãi trên bàn, cạnh màn hình của lap top Hạ nghe tiếng thở của mình như thật rõ ràng . . . tiếng thở thật nhẹ . . .thật dài . . .

Lăng Lăng

Chuyện tình của Mẹ

Tiếng mở cửa rồi tiếng đóng cửa . . .

- Mẹ ơi . . . Tiếng nói như khóc của con tôi.

- Duy đã nhận việc tại Dallas rồi mẹ ơi ... Tiếng nói như cùng tiếng meo của con gái tôi.

- Duy bỏ con rồi mẹ ơi ...

Nhìn đứa con gái như hoa như ngọc của tôi với nỗi héo hon vừa chớm trong tình yêu, mới chỉ một chút chua cay trong tình cảm mà sao như xơ xác , rả rời .

Duy, người bạn trai quen nhau đã ba năm từ khi trong đại học, vừa hoàn tất chương trình Ph.D. của nó . Con gái tôi cũng mới bắt đầu công việc mới, giới thiệu những sản phẩm thuốc mới cho các bác sỹ trong vùng . Mỗi cuối

tuần Duy về nhà tôi, nhìn chúng nó tíu tít nói cười như đôi chim non chìm đắm trong tình yêu, nhìn hai đứa, kẻ nũng nịu, kẻ nuông chiều, sẵn sóc mà mỗi lần tôi như cảm thấy thật hạnh phúc và tươi vui theo chúng nó.

Ôm con trong vòng tay, nói vài lời an ủi, vỗ về.

- Đàn ông mà con, Duy quyết định như vậy cũng là phải lắm, gia đình Duy ở tại Dallas mà.

- Nhưng mà con sẽ nhớ Duy lắm ...

- Các con sẽ không gặp nhau thường nhưng liên lạc nhau mỗi khi các con muốn. Đúng vậy đó con, con sẽ nhớ ...Ừ con sẽ nhớ ...cũng giống như mẹ ngày xưa ...

Để mẹ kể cho con nghe về mối tình của mẹ, để mẹ kể con nghe nỗi nhớ của mẹ về một người đàn ông ...

Ngày xưa ... khi ấy mẹ còn trẻ lắm, là một cô gái học giỏi, hát hay, có nhiều người khen đẹp, mẹ sống trong sự chiều chuộng của ba mẹ và các anh, có rất nhiều lời khen tặng, tán tỉnh từ những người con trai nhưng mẹ như đứng đưng không cảm được lời nào. Cũng như tất cả những cô gái khác cùng lứa tuổi mộng mơ, mẹ cũng mơ một ngày nào đó mẹ sẽ gặp một bạch mã hoàng tử, một người đàn ông trong mộng của mẹ, một người mà mẹ như đang chờ, như đang đợi ...

Rồi mẹ đã gặp một người , một bạch mã hoàng tử, nhưng không phải xuất hiện với hình ảnh hiên ngang, tuấn tú, oai nghi trên lưng con ngựa trắng mà hoàn toàn ngược lại, vị hoàng tử này xuất hiện trong hình ảnh thật là tẻ nhạt, thảm thương làm sao... như đang ngã ngựa và bị con ngựa trắng kéo lê lét trên nền đất bụi mù thật là thê thảm . . . Người đàn ông ấy là bạn thân cùng khoá với cậu Tấn con . . . Và chuyện là ngay trong lần đầu tiên anh tới chơi nhà mẹ và ngủ lại với cậu Tấn, cũng ngay chính đêm ấy sau khi đi chơi khuya về cậu con không cẩn thận khóa cửa để ăn trộm cạy cửa và lấy mất chiếc xe đạp mini của mẹ, chiếc xe mà mẹ quý như tánh mạng của mình, thời ấy xe đạp mini là một loại hàng quý hiếm tại thành phố nhỏ này, một mode thời thượng cho những đứa con gái mới lớn như mẹ, mẹ đã khóc thật nhiều, càng khóc, mẹ càng giận cậu Tấn con, giận cậu Tấn con bao nhiêu thì mẹ lại càng thấy ghét người đàn ông này bấy nhiêu vì chính anh ta đi chơi khuya với cậu con mới xảy ra cố sự, người đâu mà mang tới sự không may, mang tới sự đau lòng cho mẹ rồi người ấy chỉ biết nói xin lỗi và từ giã ra đi mang theo một chút bồi rối, ngỡ ngàng . . . Đúng là một người đàn ông xui xẻo.

Vài tháng sau đó, trong một ngày mưa tầm tã, trong căn nhà vắng lặng chỉ nghe tiếng mưa rơi mẹ đang lau nhà, đang chăm chú làm công việc của mình và như đang để hồn miêng man trong vùng mộng tưởng của cô gái tuổi mộng mơ, thỉnh linh có một giọng nói .

- Xin hỏi có Tấn ở nhà không ?

Tiếng nói cũng như âm thanh này thật sự làm cho mẹ kinh hoảng, hết hồn,

thiếu chút nữa mẹ đã quăng đồ xô nước, hai tay ôm ngực, thở dốc , mẹ nhìn lên để thấy một người đàn ông, lại người đàn ông xui xẻo đây mà, người chỉ như là ... ma xuất hiện, hình bóng đâu không thấy mà tiếng nói đã đến rồi tại sao lại lựa giờ phút này mà hiện ra ?

Bình tĩnh lại mẹ lịch sự trả lời anh ta .

-...Dạ anh Tấn em không có ở nhà, anh có việc chỉ nhờ em nhắn lại không ?

- Tôi nghĩ không cần, chỉ ghé thăm, xin lỗi đã làm cô giật mình, thôi chào cô tôi về .

Từ giả ra về, anh quay đi với một nụ cười thoáng nhẹ trên môi, nụ cười như . . chế nhạo vẽ hoảng hốt của mẹ, một trạng thái mà tất cả những cô gái không muốn ai nhìn thấy, nụ cười sao mà thấy đáng ghét làm sao, đáng ghét vô cùng . . . Thật không có gì tốt đẹp từ người đàn ông này. . . Đúng là một người đàn ông xui xẻo .

Một khoảng thời gian sau, ngày hai buổi qua lại trên chiếc cầu mới xây , cảm ơn trời vì mẹ không phải mỗi ngày đi lại trên con đò ngang trong nỗi lo sợ bất chợt . . . sợ đò chìm xuống lòng sông mà hồi hộp, âu lo, thế là yên tâm, không còn lo lắng nữa . Đang đi trên chiếc cầu với cảm giác bình an, vô tư trong một buổi chiều gió lộng, đôi mắt mẹ như hướng thẳng về phía trước bỗng dưng mẹ nhìn thấy một bóng dáng người đàn ông gật đầu chào mẹ . . . rõ khổ cho mẹ, bị cận thị nặng mà không dám đeo kính trên đường sợ bị cười là cô gái “ bốn mắt “. . . bóng dáng này sao như thấy quen quen, vừa nghĩ vừa bước đều về phía trước . . . là người đàn ông xui xẻo đây mà , lại

gật đầu chào với một nụ cười nhẹ trên môi trong một khoảng cách rất gần , mẹ khẽ gật đầu chào lại mà nghe sao như thật bình an, nhẹ nhàng , không còn hờn , không còn trách nữa , chợt như có điều gì đó len lõi trong tim , cảm giác vui tươi hơn, nhẹ nhàng hơn . Phải chăng cô gái trong mẹ đã trưởng thành . . . cả hai tiếp tục bước, những bước chân ngược chiều trên chiếc cầu đã nối liền hai bên bờ lại với nhau và mẹ như thấy ánh chiều tà hôm ấy thật dễ thương chỉ lạ . . .

Bẵng đi một thời gian thật dài, sau gần hai năm, người đàn ông xui xẻo ấy lại xuất hiện, đến thăm cậu Tấn, lần này anh ở lại nhiều hơn, lâu hơn . Sau vài lần ăn chung những bữa cơm, Dì hai con khen.

- Dững nó đẹp trai chứ hả ?

Cậu Liên cũng hùa theo .

- Đàn ông như anh thuộc hạng đẹp trai đấy .

- Thấy ghê . . . con trai gì mà ăn uống nhỏ nhẻ như con gái . . .

Mẹ như bị dị ứng với những người đàn ông được khen là đẹp trai, có lẽ bởi vì tính kiêu hãnh của một người con gái trong mẹ .

Những ngày sống cùng chung một mái nhà chậm chậm trôi qua, mẹ có nhiều thời gian gần gũi với anh hơn, những ngày như để thấy nét đăm chiêu với cái nhìn xa vắng trên gương mặt anh nhiều hơn là giọng nói, tiếng cười trầm ấm, thân thiện của anh .

Có lẽ là một ngày , một ngày mà mẹ thật sự cảm thấy gần với anh hơn, thân với anh hơn, lúc mà khi nhìn anh đang ngủ , dáng ngủ này đã làm cho mẹ thật sự . . . cảm thương .Thông thường sau những lần uống rượu những người như Cậu Minh , Cậu Tấn con trong cơn say thường quậy phá, ủa mửa làm phiền mẹ không ít, hay ít ra cũng nằm phè , lăn trở , ngã ngón trong giấc ngủ vì say nhưng còn anh, anh đang nằm đó trong tư thế hai tay chắp trên bụng , một chân ngay, một chân dúi, ngay ngắn bất động cùng tiếng thở nhẹ nhàng từ giờ này qua giờ khác với gương mặt nghiêm trang, khắc khổ như chất chứa biết bao nhiêu nỗi buồn . Hình ảnh này thật sự làm rung động lòng mẹ, hình ảnh này như đã bóp nát trái tim kiêu hãnh, như xóa tan tất cả những ghen ghét trong lòng mẹ . Lặng lẽ nhìn anh mà nghe lòng như thấm thía tận cùng .Lúc ấy, trong lòng mẹ như vang lên một câu hỏi – Có phải là người đàn ông mà mẹ đang chờ, đang đợi đây chăng ? – Có phải anh chính là bạch mã hoàng tử của mẹ đó không ?

Và bắt đầu từ đó vị bạch mã hoàng tử của mẹ đã lấy lại phong độ của mình, đã thẳng người trên lưng ngựa trong dáng dấp hiên ngang vốn có của anh và như đang xảy những bước chậm chậm tiến về hướng có mẹ .

Những ngày sau đó là những ngày như thật là hạnh phúc, để có những buổi chiều Cậu Tấn, mẹ,

những người bạn gái của mẹ và anh, chúng tôi đi quán café nghe nhạc, những bản nhạc trữ tình thời tiền chiến , những bản nhạc ngoại quốc rộn ràng như mang chúng tôi gần gũi với nhau hơn, nhìn anh khe khẽ hát theo những bản nhạc lời Pháp, hay những bài nhạc Mỹ với ánh mắt xa xăm mà

sao như thấy anh thật như gần gũi và như thật xa xôi, thấy mình thật như ấm cúng và như thật lạnh lẽo xa vời ...nhưng có anh bên cạnh , với mẹ đó là một hạnh phúc và niềm hạnh phúc này như đang được kéo dài . . .ngày, mỗi ngày . . .

Rồi một ngày , thêm một ngày mà mẹ không bao giờ quên trong cuộc đời, buổi chiều hôm ấy cậu Tấn, anh, mẹ và Việt Mỹ người bạn gái của mẹ trong rạp ciné . Ngồi cạnh bên anh, lơ đãng nhìn lên trên màn ảnh mà lòng rộn rã một ước mong, ước mong sao mẹ có được bàn tay của anh, mẹ đang như chờ đợi để có một lời tình tự từ nơi anh và . . . Hình như những thiên thần tình yêu như quanh quẩn đâu đây với mùi tên thần thoại đã làm điều này cho mẹ, những ngón tay ấm của anh đã tìm những ngón tay của mẹ, những ngón tay đang vào nhau như đang nói với nhau rằng chúng nó cần nhau, chúng nó yêu nhau, chúng nó nói thay điều sâu thẳm trong lòng của anh và mẹ .

Thế là mẹ chễm chệ trên lưng con ngựa trắng cùng với anh bước vào khu vườn tình yêu đầy hoa thơm, cỏ mộng, khu vườn tình mơ ước của những cô gái mộng mơ và mẹ như thật đắm say, chìm ngập trong niềm hạnh phúc ngọt ngào.

Chúng nhân tình yêu của chúng tôi có lẽ là ánh trăng vàng lung linh khi đêm xuống, những ngọn gió mát chiều hè, những ngọn đèn đường theo dấu lối chân đi, quán café thân quen, những quán nhỏ bên đường và những chậu hoa, chậu kiểng trên sân thượng ngắm nhìn và lắng nghe lời tình tự trong đêm . . .Những lúc vắng anh để nghe lòng trống vắng, băng khuâng và

những lúc anh về để rộn rã , quăn quít một niềm vui .

- Anh sắp phải đi rồi, chỉ vài ngày nữa thôi, anh sẽ phải xa em . . .

Từ khi thân với anh, mẹ đã biết trước sẽ có ngày này, ngày mà anh sẽ rời xa mẹ cho chuyển hành trình định mạng, rời xa quê hương đầu yêu, rời xa những dấu tích thân thương để cho tương lai và mộng tưởng của riêng anh như một “cánh chim biển hiền lành”.

Trong nỗi bàng hoàng, trong nỗi đau đớn tận cùng của trái tim mẹ, nhìn anh xa dần mà nghe lòng quặn thắt đớn đau , anh đã đi cùng với cậu Tấn con , anh đã bỏ lại mẹ rồi, không một lời hứa hẹn, anh chỉ nói với mẹ rằng : -
Đừng nhớ anh nhiều quá và anh cũng sẽ cố gắng để bớt nhớ em . . . Và mẹ phải sống những ngày không có anh trong cuộc đời của mẹ, những ngày, những ngày trong nhớ nhung, đau đớn trong tận cùng của trái tim .

*“ . . .Giấc mơ của tôi và cánh chim hải âu
Bay ra khỏi tầm tay và tiếng sóng . . . “*

Lời hát này lại như một dấu tích của anh, với giọng hát trầm ấm ngọt ngào ngày nào . . . càng làm cho mẹ như quay quắc nhớ thương .

Vị hoàng tử bạch mã của mẹ đã bỏ lại mẹ bơ vơ trong khu vườn tình mộng mơ, người đàn ông đó đã bỏ lại mẹ trong dấu tích tình yêu của mẹ, trong nỗi nhớ như biển, như trời, con có biết không?

Và người đàn ông đó chính là cha của con đó .

- Hì Hì . . . chuyện này mẹ đã kể con nghe nhiều lần rồi mẹ à . . . Hì Hì . .

Đang nói ngon trớn về người đàn ông của tôi , về mối tình lớn như biển rộng sông dài của tôi, về những nỗi nhung nhớ như mây, như trời , con tôi lại thọt vào một câu nói vô duyên . . . thiệt tình !

Bỏ lên lầu, về lại phòng của tôi, người đàn ông ấy đang ngay trước mắt, đang dán mắt vào màn hình và đang gõ lọc cọc trên bàn phím . . . anh đang viết .Chuyện xưa vừa kể, dư âm của những ngày nhung nhớ yêu thương như vẫn còn đâu đó , lẳng lặng đứng sau lưng anh, lồng những ngón tay vào tóc để thấy những sợi tóc bạc màu của anh như ngày càng nhiều hơn mà sao như muốn hôn anh như nụ hôn đầu tiên của ngày ấy năm xưa .

- À há ! Có lẽ phải nhờ anh viết lại câu chuyện của tôi , chắc chắn sẽ hay hơn rất nhiều . . .

Lãng Lãng

Một thoáng ngậm ngùi

*"Mây bay trên đầu và nắng trên vai
Đôi chân ta đi sông còn ở lại
Con tim yêu thương vô tình chợt gọi
Lại thấy trong ta hiện bóng con người . . ."
Trịnh công Sơn .*

Như một cảm nhận có ai đang nhìn mình , quay sang bàn kế bên trong buổi tiệc cưới . Tôi bắt gặp một ánh mắt như thật lạ , ánh mắt như nhìn chăm chăm vào tôi , như đượm một chút gì của hần học, một chút gì của oán hờn và nhất là khuôn mặt mà hình như tôi có lần đã gặp . Tôi thấy cô ấy như đang thì thầm với người đàn ông bên cạnh và cứ với ánh mắt dăm dăm đó đang nhìn tôi. . .Thôi đành chịu , không thể nào nhớ được cô ta là ai . Thôi cứ tăng lờ , hy vọng cái nhìn đáng sợ đó không phải đang hướng về mình .

- Xin lỗi ! Anh có phải anh Đặng ?

- Dạ , tôi là Đặng .

- Anh có nhớ em không ? Chắc là anh không nhớ đâu . Em là Thi Lan , em của chị Thi Dung , anh có nhớ chứ ?

-

Một thoáng ngỡ ngàng . . .

- . . . Anh nhớ . . . Anh nhớ chứ . . .

Thốt nên những từ ngữ ấy khi mà trong đầu tôi như tràn ngập bởi những hình ảnh ngày nào của 30 năm về trước , những hình ảnh như là những cơn sóng cuồng nộ đang đổ ập vào trí tưởng của tôi, những hình ảnh như chồng chất, như chen lấn , len lỏi vào trong đầu óc tôi . Hình ảnh của một người con gái với gương mặt và đôi mắt lúc nào cũng thấy buồn , đôi mắt như tràn đầy những giọt lệ lại là những hình ảnh đậm nét rõ ràng nhất , như là toàn những hình ảnh của Thi Dung, người con gái đã từng là người bạn gái thân thiết của tôi trong một khoảng thời gian. . .

. . .Tiền nàng về lại thành phố nơi nàng đang sống , trong một quán nhỏ bên đường lần nàng đến thăm tôi, trước khi bắt đầu cho chuyến hành trình định mạng .

- Anh không đi có được không ?

-

- Cha mẹ em sẽ giúp mình lo đám cưới và sau đó sẽ giúp đỡ trong cuộc sống tương lai của mình .

-

- Anh đi rồi thì em sẽ ra sao ?

-

Nhìn những giọt lệ lả chả rơi trên gương mặt buồn bã của nàng , lòng tôi như đau xót vô vàn , lẩn tránh hình ảnh đau thương đó tôi như không dám nhìn thẳng vào gương mặt đau khổ ấy, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt đọng đầy những giọt lệ và như đang chảy thành dòng . . .

Những lời nói của nàng như đang níu kéo , như đang thuyết phục tôi thay đổi ý định vượt biên .

Vượt biên , rời xa quê hương dầu yêu, rời xa tình yêu tuổi trẻ , những

tình cảm thân thương của gia đình , thân quyến, rời xa bạn bè , ngôi trường xưa, khu phố cũ và như không có con đường trở lại . Đã có biết bao nhiêu người đã không đến được bến bờ của tự do . Bị vùi dập thân xác mình đâu đó trong lòng đại dương mênh mông hay kết quả trong những trại tù vô định như tôi đã có lần kinh nghiệm với năm tháng đọa đày , những tháng ngày sắp tới , tương lai tôi . . . như thật không rõ ràng. . .

Tại sao tôi phải ra đi ? Để tìm kiếm một tương lai mới ? Đi tìm tự do của một con người ? Đi tìm cuộc sống vật chất tốt hơn ? Để trốn tránh những ngày sống đọa đày không tương lai , để không phải chấm dứt cuộc đời từ trại tù này sang trại tù khác trên chính quê hương của mình ? Để đi tìm nguồn hy vọng mới cho tương lai ? Để tìm nguồn kinh tế giúp đỡ gia đình, cha mẹ , các em còn nhỏ dại ? Khi mà tôi đã từng là một người lính chiến sau những tháng ngày trong trại tù binh cộng sản trở về nhà cố gắng che dấu lý lịch và thân phận của mình bằng một lý lịch mới , một sinh viên về quê mẹ nơi chốn đồng ruộng xa xôi.

Có lẽ câu trả lời lúc đó cho tôi là tất cả mọi lý do trên đã thôi thúc , đã hướng dẫn mọi suy nghĩ để có quyết định kiên quyết : Phải ra đi .

Tôi đã không nói với nàng tất cả những suy nghĩ và những lý do thúc dục tôi với ý chí kiên định của mình , trong thời gian đó tôi nghĩ nàng hiểu được ,tôi nghĩ nàng đã hiểu . Tôi đã không nói rõ vì trong suy nghĩ của nàng kết hôn là thêm một gia đình nhỏ trong gia đình lớn , cha mẹ nàng sẽ bao bọc , lo lắng cho chúng tôi . Tại sao phải vượt biển trong khi có thể sống những ngày an bình ngay trên chính quê hương mình .

Làm sao được khi mà lý lịch giả dối này có thể sẽ được phô bày một ngày nào đó, hậu quả sẽ ra sao ? Làm sao được khi mà nhìn hoàn cảnh kinh tế gia đình đang rơi , tiếp tục rơi mà chưa đến đáy ! Làm sao được khi là một thằng đàn ông mà tương lai mình sẽ lệ thuộc vào người khác ! Làm sao được khi

mà . . .

Rồi những hình ảnh khác lại xuất hiện . . .

Với nụ cười nhẹ trên môi .

- Anh khỏe không ? Nhìn anh cũng không tệ , vẫn còn đẹp trai chán . . .

Thật ngạc nhiên vì sự xuất hiện đột ngột của nàng ngay trong trại tù , trong một buổi thăm nuôi.

- Làm sao em đến đây được ? Có ai đi với em không ? Làm sao để trở về có kịp cho chuyến dò hôm nay không ? Làm sao . . .

- Em đi một mình , sau khi thăm anh , em vẫn còn đủ thì giờ để trở về Cà Mau nghĩ lại đó ngày mai em sẽ trở về lại Bạc Liêu . Anh có biết khi nào mới được tha không ? Tội vượt biên có lẽ chỉ vài tháng rồi sẽ được tha . . .

Hình ảnh ấy, giọng nói ấy, đôi mắt ấy , mái tóc ấy ngày nào như rõ ràng , như chân thật trước mắt tôi, rồi lại những giọt lệ tràn mi , khi mà trên môi nàng vẫn còn đó với nụ cười gượng gạo .

- Anh không biết , những người bình thường thì như thế còn anh là người tổ chức hơn nửa không biết họ có biết lý lịch của anh không ? . . .

. . . Có lần em gái tôi tâm sự với nàng khi được hỏi :

- Chị có hận anh Đặng của em không ?

- Anh ấy là người chị yêu nhất và cũng là người chị hận nhất .

Em tôi cũng nói tôi nghe rằng nàng vẫn sống độc thân .

Đối với nàng có phải chăng là tình yêu của một đời , một kiếp, tình yêu như của đất với trời , như trăng với gió , như của ánh sáng và những áng mây, như của những con sông cuu mang dòng nước mãi mãi hiện diện trong vòng thời gian của trường tồn ?

Còn tình yêu của tôi dành cho nàng như thế nào ?

Tình yêu của tôi dành cho nàng không phải như tình yêu mà nàng đã dành cho tôi , có lẽ tình yêu của tôi đã trộn lẫn với tình thân của mình , trách

nhiệm của mình, mộng tưởng của riêng mình , hoài bão của riêng mình , tương lai của riêng mình . . . Những cái của riêng mình sao mà như nhiều quá đã làm phai nhạt đi tình yêu của tôi .

Lần gia đình tôi về lại thăm quê xưa và gia đình , có lần mẹ gọi vợ tôi bằng tên của nàng .

Có tiếng nói thoang thoảng bên tai , giọng nói của vợ tôi . . .

- Anh ,Thị Lan đang hỏi anh đó !

- . . . Xin lỗi . . . Anh xin lỗi . . . Không biết câu nói này tôi đang nói với Thị Lan em của nàng hay chính tôi đang nói với nàng .

Rồi anh cũng sẽ theo em

Lướt nhẹ những ngón tay lên xuống trên gương mặt của Đạt , bạn thân tôi , đang nằm đó bất động , gương mặt đã được đánh một lớp phấn dày che lấp đi màu đen thâm trên mặt cũng như cùng khắp thân thể vì sau những lần của hóa học trị liệu , màu của phấn hồng cũng che lấp đi những dấu thâm của quầng mắt , dấu vết của những ngày chịu đựng vật vã của những cơn đau hành hạ , đã nhanh chóng biến anh từ một người năng động , đầy tánh hài hước , luôn với những lời nói bóng gió , xỏ xiên duyên dáng mang đến những tiếng cười trong những lần họp bạn . . .để bây giờ trở thành một thân xác không có phản ứng nằm đó trước mặt tôi . Không biết từ khi nào tôi đã

có thói quen lướt những ngón tay trên mặt xác người chết trong những lần có mặt để như tiễn đưa những người bạn thân thiết của tôi về một thế giới đằng sau của cuộc đời này .

Có lẽ sau cái chết của Diễm , em gái tôi sáu năm trước .

* * *

Được tin Diễm trở bệnh sau lần giải phẫu ung thư mấy tháng trước đây, tôi biết chắc là ngày của Diễm , em gái tôi không còn nhiều và nhất là câu nói .

“ Em chờ anh tư về rồi em mới chết được . . . “

Câu nói như xé nát lòng tôi , như ray rức trong tận cùng của trái tim , như thôi thúc một cách mãnh liệt về để gặp lại em tôi . Vào sở để xin phép nghỉ bốn tuần , không được chấp thuận vì ngày nghỉ quá dài khi nhu cầu công việc đòi hỏi càng nhiều, không tìm được người thay thế . Tôi liên lạc với công ty tôi làm trước đây, họ cũng đang tìm người kinh nghiệm, biết việc như tôi, điều kiện là sau một tháng mới nhận việc và được chấp nhận . Vợ chồng tôi liền bay về Việt Nam .

Ôm khuôn mặt của em trong hai bàn tay tôi khe khẽ nói :

- Anh tư đã về với em đây, Anh tư đã về rồi . . .

Không còn là gương mặt của Diễm , không phải là gương mặt của em tôi ngày nào mà chỉ là một gương mặt trắng nhợt xanh xao, không còn có chút màu hồng của sự sống, mắt nhắm nghiền trong cơn mê vì những liều

morphine liên tiếp chích vào thân thể , đầu đã được cạo trọc và ngay trên đầu cục bươu mọc thêm , bươu đã lên đến não bộ , thân thể khẳng khiu như chỉ còn lại xương với da . . . Nhìn em tôi trong tiếng rên khe khẽ , trong nét nhăn đau đớn như đang chịu đựng những cơn đau liên tiếp, liên hồi . Tôi bật khóc , điều mà ít khi xảy ra trong cuộc đời của tôi .

- Anh tư ! anh về rồi hả ? Em biết anh sẽ về mà . . .

- Ừ . . . Anh tư đã về rồi . . . Em thấy trong mình như thế nào ?

- Có Anh tư về thăm em , em vui lắm , em vui lắm . . .Anh tư có mệt không ?

- . . . Không , anh không mệt . . .

- . . . Anh tư à , anh có nhớ nhà mình hồi ở Lê Quang Liêm không ?

Vừa nói vừa nắm chặt lấy cánh tay của tôi , câu hỏi đột nhiên này làm cho tôi chút sững sờ, ngạc nhiên rồi những hình ảnh ngày xưa bỗng trở về tràn ngập tâm tưởng tôi, những ngày sống tại Sài Gòn , tại bến Lê Quang Liêm , Quận 6 trong một xóm lao động ồn ào, hỗn độn . . . Hứa chở em đi Sở Thú vì tháng đó em được hạng nhất trong lớp , đèo em trên chiếc xe đạp củ kỹ, tôi chở em từ Chợ Lớn xuyên qua trung tâm thành phố đến Thảo Cầm Viên , nắm chặt cánh tay tôi , không rời em huyền thuyên cười nói , hỏi không biết bao nhiêu điều , liêng thoảng nhìn quanh trong niềm vui lộ rõ trên đôi mắt , trong nụ cười , lần đầu tiên em được biết nơi mà trong tuổi thơ ai cũng đã đến chơi bao lần . . .Cũng chiếc xe đạp này có lần chở em đi học , bắt cần

gót chân em chạm vào những cây cắm của bánh xe làm gót chân em tôi bị bóc đi một mảng da lớn , màu của máu như tươm tươm trên lớp thịt trắng toát .

Tôi hỏi em :

- Đau không em ? Sao em không nói ?
- Không sao , em sợ anh tư rầy em .

Ôm em tôi trong cánh tay, tôi khẽ nói :

- Anh xin lỗi . . .

Nói tiếng xin lỗi khi lòng đau như cắt như thấy thương em tôi vô cùng. . . rồi nhìn dáng em khập khiễng đi vào trường học mà tôi như rung rung . . . Và bây giờ tôi đang khóc , tiếng khóc và những giọt nước mắt như đã bị dồn nén bao nhiêu năm giờ được thỏa thê tuôn tràn , những giọt nước mắt ấy là chã rơi trên tay của em tôi , bàn tay vẫn còn đó , đang nắm chặt lấy cánh tay của anh mình , người anh uy quyền mà em luôn kính sợ , người anh cứng rắn như cây cổ thụ lúc nào cũng như che chở , bảo vệ các em mình , người anh nghiêm khắc , độc đoán của em đang khóc đây . . . Em lại trở về với giấc ngủ mê , không biết em tôi có nhìn thấy người anh uy quyền , cứng rắn trong tuổi thơ của em đang khóc hay không ?

Trong khoảng thời gian của hun hút , mịt mù . . . xa xôi, của gần ba mươi năm anh em tôi sống gần nhau chỉ có thể đếm được bằng ngày trong một

bàn tay qua những lần về lại thăm quê, thăm má và các em tôi có chăng chỉ là những hình ảnh của thuở xa xưa, những hình ảnh ẩn hiện trong ký ức của những tháng ngày lặn lội, những tháng ngày thiếu thốn lẫn với những lo âu.

Im lặng nhìn em tôi trong tiếng thở mệt nhọc, lướt những ngón tay lên xuống trên gương mặt xương xẩu của em mà hình dung gương mặt má mím bầu duyên dáng, đôi mắt đen láy hồn nhiên ngày nào mỗi lần nhìn anh mình như vừa sợ sệt vừa trợn lẩn yêu thương, hình ảnh của ngày xưa.

- Anh tư ! hát thánh ca cho em nghe đi anh tư .

- Ừ . . . Tôi bắt đầu hát những bài ca thánh , lời của những bài hát như đưa dẫn những linh hồn về một miền miên viễn , một nơi đầy bình an trong phước hạnh .

“ Miền vinh hiển kia rạng soi hơn ô vàng , nhờ lòng tin ta trông thấy cảnh hiển vinh ,

vì Cha ở bên kia mong ta trọn dâng , Ngài đang sắm cho phần ta nơi đẹp xinh .

Trong chốn ấy rất êm dịu , bờ bên đó thỏa mãn bấy ta gặp nhau trong chốn ấy rất êm dịu ,

Bên bờ đẹp nơi chúng ta mong gặp nhau “ .

“ Mọi lo âu khó khăn không còn và bao tăm tối tan đi , sầu đau kinh khiếp biến tan rồi .

Ngày vinh quang rất diệu kỳ . . .”

Mỹ Láng , vợ tôi cũng vừa thức giấc sau giấc ngủ mệt nhọc lại cùng tôi hát những bài thánh ca quen thuộc , lời hát như vang vang trong đêm khuya tĩnh mịch , tịch liêu như đêm nay , không biết lời hát này có vang vọng đến được với ai đó đang trong khó ngủ , trong lo âu , trong lo sợ về ngày cuối cùng của cuộc sống này không ?

- Anh tư ! . . . em mơ thấy một vùng trời xanh lơ . . . thật là đẹp để vô cùng . . . có cái thang thật dài . . . đi thẳng lên cao . . . có rất nhiều người như cô náu kéo em lại nhưng em vượt qua họ và . . . em cứ lên cao . . . lên cao . . .

Những tiếng thở của em tôi sao như càng lúc càng gần dần đi , lịm dần , lịm dần và em tôi đã trút hơi thở sau cùng trong khi gương mặt như không có chút gì của đau đớn , sợ hãi mà với nét mỉm cười thật rạng rỡ , thật bình an .

Có phải linh hồn em vẫn còn đó đâu đây ? Đang thăm những ngón tay của em vào những giọt lệ trên gương mặt khắc khổ , đón đau của chồng mình ? Đang xới những ngón tay trong tóc của các con ? Đang tựa đầu vào vai của má tôi nũng nịu , . . . đang vuốt nhẹ trên gò má nhăn nheo của tôi ? Hay em đang như cố gắng nói rất nhiều lời mà chúng tôi không cảm nhận được , không nghe được ? Hay là em đang hướng linh hồn mình lên một nơi hạnh phúc , nơi không còn khổ đau , muộn phiền , nơi không còn những phiền lụy của cuộc đời , nơi của hạnh phúc thật mà được gọi là thiên đàng ?

* * *

Phải chi Đạt bạn tôi chịu khám bệnh sớm hơn , không chần chừ , né tránh

những lần khám bệnh, không để bệnh trạng phát tác qua thời kỳ sau cuối và với những tiến bộ của y học ngày nay thì đã không có chuyện hôm nay . Phải chi Diễm em tôi khi cảm thấy những đau nhức trong thân thể mình sớm khám bệnh để biết bệnh trạng trầm trọng mà lo chữa trị không cứ chịu đựng những cơn đau âm ỉ trong thân thể mình thì làm gì có chuyện chia xa đau xót ?

Phải chi ! Có bao nhiêu lần trong cuộc đời mình đã nói tiếng phải chi trong chua xót , ngậm ngùi !

Vẫn với những ngón tay lướt nhẹ trên gương mặt của bạn , tôi khẽ nói với Đạt hay như đang nói với chính tôi .

“ Rồi tao cũng sẽ giống như mày ”

Câu nói đó cũng giống như tôi đã nói với em tôi .

“ Rồi anh cũng sẽ theo em ”

Lãng Lãng

Vì không nhớ tiếng chặt lưỡi ban đầu

Một tựa đề dài lòng thông , lê thê, khi đọc nghe không tao nhã chút nào nhưng không thể nào thu gọn lại được vì đó chính là những tiếng chặt lưỡi ban đầu .

* * *

Đến chơi với Tấn, người bạn thân cùng khóa, cùng ban sử địa sau khi mãn khóa mỗi người mỗi nơi , tôi nhận nhiệm sở tại một vùng đồng quê xa lắc , còn Tấn được dạy tại thị xã Cà Mau ngay chính tại thành phố mà nó và gia đình đang sinh sống . Cứ mỗi lần có việc đi ngang qua hay nhớ bạn , nhớ những khoảng thời gian bù khú với nhau, nhớ những ngọn đèn đường thân quen, hay những ngọn đèn neon quyến rũ , nhớ hình ảnh người qua, kẻ lại nhộn nhịp, nhớ những chiếc xe găng máy chạy tới chạy lui, nhớ tất cả những hình ảnh văn minh của một thế giới trước đây của tôi để rồi phải chịu hơn hai tiếng đồng hồ, ngồi đến tê đít đi hay về trên những chiếc tàu đò chậm chạp, củ kỹ .

Những ly cà phê, những bản nhạc tiền chiến quen thuộc của một thuở xa xưa, những bản nhạc Pháp của một thời xưa củ nghe như truyền cảm, trữ tình hơn bao giờ, những bản nhạc Mỹ như những câu chuyện được kể trong âm điệu xôn xao nghe như thân thiết, gần gũi, như lắng đọng tâm hồn, như

mang chúng tôi về một khoảng thời gian trước đây, thời gian của một thuở sinh viên la cà từ quán nhạc này sang quán khác tại Sài Gòn và nhất là những câu chuyện xoay quanh những vấn đề thời thượng của lứa tuổi chúng tôi và sau đó là những màn cù cưa của ly rượu đế giữa nhóm bạn, những ly rượu đế sanh tình .

Trở về nhà của Tấn trong vầng vất của cơn say, Nó và tôi lúi cúi và mò mẫm để treo mũn trên sàn gạch bông mát lạnh, câu chuyện của chúng tôi như vẫn còn tiếp tục nhưng với một cường độ nhẹ hơn khi còn ngoài quán cóc bên đường .

" Chắc...Chắc ...Chắc ...Chắc...Chắc..."

- Em tao, thôi kệ nó .

Âm thanh này vọng ra từ trên chiếc divan xa xa nơi Mẫn Lý em gái của Tấn nằm ngủ có lẽ cô ta bị đánh thức vì câu chuyện của chúng tôi . Một chút xôn xang, một chút ngại ngùng vì tôi đã làm mất giấc ngủ của người khác . Chắc . . .Chắc . .Chắc . . . Âm thanh này hình như không thật sự hoan nghinh sự có mặt của mình . Tôi nghĩ !

- Thôi ngủ . . .

Giật mình thức giấc vì những tiếng nói xôn xao , hình như trộn lẫn với tiếng khóc khi ánh sáng của ban mai sắp sửa dọi vào đến nơi của chúng tôi , Tấn vẫn còn bất động với tiếng thở thật đều .

- Tấn , dậy dậy , hình như nhà có chuyện .

Tấn vừa dụi mắt vừa cùng tôi đi xuống tầng dưới, loáng thoáng tôi nghe giọng của Mẫn Lý . . .

- Tại thằng chả mà anh Tấn mới về khuya . . . Đi chơi chi khuya , khóa cửa không cẩn thận . . . mất của em rồi . . . ai sẽ thưởng cho em đây ? . . .

Vừa nói , vừa trong những tiếng nắc nhen ngào, Mẫn Lý đang phân bua với mọi người rằng vì Tấn không cẩn thận khóa cửa để trong đêm khuya, ăn

trộm cạy cửa sắt mang theo chiếc xe đạp mini mà cô ta mới sắm, có vẻ như một bảo vật bị đánh cắp, có vẻ như cái gì thật trân quý vừa bị rời xa, mất mát.

Sự hiện diện của tôi có lẽ đã làm cho cô ta nhẹ giọng hơn một chút nhưng từ ngữ "thằng chả" vẫn còn thoang thoảng bên tai. "Thằng chả" là ai? Nếu không phải là mình thêm nửa ánh mắt như oán hờn, trách cứ, như lúc nào cũng đang hướng về tôi. Hiểu rõ câu chuyện tôi cảm thấy như thật ái ngại, xốn xang. Lần đầu tiên ngủ lại tại nhà của Tấn sao lại có chuyện không tốt lành như thế xảy ra, cho dù thế nào đi nữa tôi cảm thấy thật sự bối rối trong lòng. Thôi có lẽ phải giả từ Tấn sớm hơn dự định. Từ giả mọi người khi trong lòng thầm nói xin lỗi cùng cô ta, người con gái bị xui xẻo bởi tôi, trong một ý nghĩa nào đó.

* * *

Bẵng đi một thời gian dài của gần hai năm lại đến thăm Tấn sau thời gian trong trại tù vượt biên, tôi ghé qua nhà nó thường hơn, lâu hơn lại tiếp tục lo chuyện vượt biển. Thời gian này tôi có dịp tiếp xúc nhiều hơn với những người trong gia đình Tấn và dĩ nhiên với cô ta, Mẫn Lý (tên gì mà kỳ cục giống như trong truyện kiếm hiệp của Kim Dung). Xinh xắn, thông minh thêm một chút cao ngạo, chu đáo, quan tâm nhiều đến những người chung quanh... Cô ta là như thế đó.

Rồi có những buổi chiều đứng trên sân lầu trước nhà cô ta và tôi nói chuyện thật nhiều hầu hết là cô ta kể chuyện tôi nghe còn tôi thì cứ ậm ừ...

Rất nhiều lần chúng tôi, Tấn, tôi, Mẫn Lý và những người bạn của nàng đi quán cà phê nghe nhạc, lời của những bản nhạc như mang chúng tôi càng gần gũi với nhau hơn, như khơi dậy những mộng tưởng trong tận cùng của đáy tim, như mang những mơ ước của chúng tôi đi xa hơn, cao hơn như

những cánh chim biển hiền lành . . .

Cho đến một buổi chiều. . .

Đang cố gắng chịu đựng cơn đau nhức nhối, những cơn nhức đầu chột đến rồi đi, tôi đang vỗ mạnh vào đầu tôi để xua tan đi cảm giác đau nhức này. . .

- Anh. . .

Xoay lại tôi thấy Mẫn Lý với hai viên thuốc màu hồng trong lòng bàn tay đang hướng về tôi như ngại ngùng, như quan tâm, như lo lắng. . . Nhìn thẳng vào mắt của nàng, nhìn thật sâu vào đáy mắt ấy tôi như thấy cả bầu trời yêu thương, một sự chăm sóc ngọt ngào, một sự quan tâm êm ái đã làm tan chảy cơn người cứng rắn của tôi, những cố gắng lẩn tránh tình cảm của tôi bao lâu nay đã quy ngã xuống . Tôi đã té một cái đười nặng nề chỉ vì hai viên thuốc mắc dịch đó .

Trong khoảnh khắc vô cùng quan trọng ấy, tôi không hiểu tại sao tôi lại quên đi những tiếng chặt lưỡi ban đầu ?

* * *

Nàng giờ đã là mẹ của hai đứa con tôi . Có sống chung mới nhận ra rằng nàng cũng có tài lãnh đạo chỉ huy, tiếc thay tài này không được dùng trong sở làm nên nàng đành phải tận dụng ở nhà, tôi và các con tôi được lãnh đạo và chỉ huy của nàng cách tài tình. Một ý kiến mới mẻ được nói ra chỉ cần có giây thời gian nhưng rồi người thực hiện còn ai khác hơn tôi có khi phải mất vài tuần lễ mới xong . Một câu nói nhẹ nhàng , tình tứ, trong khản khoản :

- Anh có thể giúp em đặt thêm cái cửa sổ trời được không ?

- Anh ơi, em thật sự cần anh phá cái closet trên lầu để có thêm khoảng trống xong rồi anh xây cho em thêm phòng chứa đồ ngay trong nhà xe của mình .

Please !

Mỗi lần nghe giọng điệu nhẹ nhàng , tình tứ, giọng điệu của Diêu Thuyền

làm tan chảy lòng người này là mỗi lần tôi như rợn tóc gáy.

Ba cha con chúng tôi thường gọi nàng là Tào Thị hay có khi là Lão Phật Gia . . .

Tào Thị là nhân vật trong truyện Phạm Công Cúc Hoa , người mẹ ghẻ lúc nào cũng hành hạ hai đứa con của chồng bắt làm thật nhiều, cho ăn thật ít . Nàng như Lão Phật Gia trong phim Từ Hy Thái Hậu còn cha con chúng tôi giống như thân phận của những nô tài chỉ biết nói " Lão Phật Gia tha tội . . . "

Chúng tôi gọi nàng là Lão Phật gia vì nàng còn là người nắm chặt cái bao tử của ba cha con tôi , khi nàng nới tay thì có những bữa ăn thật ngon lành, thật đậm đà hương vị khó mà so sánh cho dù là ở những nhà hàng nổi tiếng, khi nàng xiết chặt thì chỉ dành sống với gà chiên hay pizza mà thôi, khi nàng vui , trong bóp tôi lại có thêm chút tiền còn khi nàng quạo thì ôi thôi chờ hoài không thấy những tấm giấy màu xanh xanh .

Nàng cũng chẳng kém gì , những danh xưng nàng đặt cho tôi cũng không ít nào Ông Si Khờ , Ông Tưng , Ông " ngày mai " việc gì cũng hẹn ngày mai để rồi quên , Ông Lãng , không phải là lãng mạn mà là lãng xẹt , lãng nhách mà không khi nào nghe nàng gọi là Ông đẹp trai . . .

Trong những lúc mệt nhọc vì những công trình được giao, trong những lúc bị cản trở, bị ngăn sông cấm chợ trong mối liên hệ giữa tôi với người tình mặt vuông (computer) , mỗi khi ngồi vào bàn viết hay mới vừa cầm cuốn sách hay lên tay, nàng lựa ngay lúc này giao thêm việc nào giặt đồ, nào gom rác, nào hút bụi . . .không để cho tâm tưởng tôi được bền vững, trôi giạt về phương trời mộng tưởng nào đó của riêng tôi. Những khi đó tôi nhớ những tiếng chạt lưỡi ban đầu như thật rõ ràng, chân xác rồi lại tự hỏi chính mình tại sao khi tôi tóm lấy bàn tay của nàng lần đầu tiên mà tôi sao lại không nhớ những tiếng chạt lưỡi ban đầu ấy ?

Bây giờ , sau thời gian dài kinh khiếp , từ khi đêm của những tiếng chặt lưới ban đầu, từ khi rạng sáng của cái ngày tôi được gọi là " thằng chả " cũng đã 30 năm . Nếu có nhớ đến những tiếng chặt lưới ban đầu ấy có lẽ cũng đã là quá trễ rồi . Có phải không ?

Đánh máy: LangLang

Nguồn: Tác giả / VNTQ

Được bạn: Thành viên VNTQ.net đưa lên
vào ngày: 18 tháng 2 năm 2008